

Dubrovský.

Ze sbírky ruských povídek
—OD—
ALEXANDRA PUŠKINA.

I.
Pokařování

• Blahopřejí, pane komisaři! A jaká to listina! Dle této příznačného vědu vám za těžko vyhledat Dubrovského! Kdo pak není prostřednictvím výroku, kdo nemá ruské vlasty, přímo nos a hrdlo oči?... Sázím se tři hodiny budeš hovořit s Dubrovským a nechcete, s kým Bůh tě svěd dohromady, daram mluvit, rozumě hlavickým uřednickým?

Komisař, klidně zastrčí listinu do kapsy, mičky nijal se husy s kapustou; zatím sluhové již několikrát oblečili hosty, našly jí každému jeho sklenku. Několik láhví horškého a cimlanského hlučného bylo odzvákováno a vlnidlo přijato pode jménem řampašského; tváře začaly se rdit, a rozhovor stal se zvánější.

„No,“ pokračoval Kirila Petrovič, „už nebudeš mít takového komisaře, jako byl nebožtík Taras Alexejevič... Ten nebyl hlapák ani sila. Škoda, že upálil junáka byl hezumeklani ani jedlý člověk z celé roty. Všecky do jednoho by pochytil, a i sám Dubrovský by se nevykroutil. Taras Alexejevič byl by se dal od něho uplatit, ale přece by jej samotného nepustil. Takový byl obyčej nebožtíků. Což dělat... jest na bledni, že já musím se ujít tě včeli a jít na lúpu se svými domácemi. Při první příležitosti pošlo dvacet lidí, aby vystílili zlodějský háj... lid není bávlivý, každý sám o sobě na medvěda chodí.“

„Jest zdrav vás medvěda, baťuško Kirila Petrovič?“ pravil Anton, Pařutti, vzpomněl si při této slovesch na svého kosmatého známého a na některé žerty, jichž i on byl obět.

„Měša ráčil dlouho žít,“ odvětil Kirila Petrovič, „umřel slavnou smrtí rukou nepřitele. Tamto jest jeho vříz!“ Kirila Petrovič ukázal na náruče Francouze. „Pomstil se za tvoji, s dovolením miluveno, pamatuješ?“

„Jak bych nepamatoval?“ pravil Anton Pařutti, podřívalo se za ushem. „Dobře pamatuji. Měša tedy zmřízl! Škoda Misi, vět Bah, že škoda! Jaký byl to správní! Jak rozumný! Drahého takového medvěda nenajdeš. A proč musíš ho zabil?“

Kirila Petrovič s velkým uspokojením jal se vyprávěti o činu svého Francouze, neboť měl státnou vlastnost, vychloubati se vším, co jej obklapovalo. Hosté pozorně naslouchali vyprávění o Měšovi smrti a s údivem pohlíželi na Deforžu, kterýto netuše, že rozmílová se o jeho chrbrosti, klidně seděl na svém místě a činil mravokárné pozůstánky rozputstění svému vychovanci.

Oběd, trvající asi tři hodiny, se koně; hostitel položil ubrousek na stůl, všechni vstali a odebrali se do hostinského pokoji, kde očekávaly je káva, karty a pokračování pitky tak slavně započaté v jídlaři.

X.

Kolem sedmé hodiny večerní některé hosté chytěli odjeti, ale hostitel poněm rozvezelený poručil zavřítí vrata a prohlásil, že do následujícího jitra ze dvera nikoho nepusti. V bruku zazněla hudba, dýče do sálu se otevřely a plze byl zahájen. Hostitel i jeho blízcí usedli do kouta, prázdné sklenici na sklenici a točily se z veselostí mládeže.

Starci hráli v karty. Kavalíři jako vše, kde není posádkou nějaká hulánská brigáda, bylo méně než dám, všechnu mužství, schopnosti, byly naverbované. Moži něm využívali učitel. Všechny sléčny si jej vybíraly a sledovaly, že se s ním všechny tančí valčík. Několikrát tančil s Marií Kirillovou, a sléčny činily měsíč uštěpačné pozůstánky. Posléze kolem pánovnic unavený hostitel přerušil tanec, po ruční předkládat večeři a sám odebíral se spát.

Nepřítomnost Kirily Petroviče dodala společnosti vše volnosti a životi; kavalíři osmlíli se zaújati místu podle daní; dýky smály se a šeptaly se svými sousedy; dámny hlašily mluvily přes stůl. Mužové pi

bí, přeli se a smáli, slovem večeře byla velice veselá a zůstavila po sobě mnoho příjemných a dráživých vzpomínek.

Jediný jen člověk nesúšastní se všeobecnou radostí. Anton Pařutti seděl zasmuřen a mlčeliv na svém místě, jel roztržitě a zdál se být velice zneškoden. Rozhovory o loupežnických rozehvěz v jeho fantazi. Uvidíme brzy, že měl dostatečnou příčinu jich se obávat.

Anton Pařutti, volaje Boha za světka toho, že červená sklenka byla ze zlata, nechal a nehrál; červená sklenka byla úplně bílá, když v ní uschované banovky přešly do kožené možnosti, kterou nosil na prsou pod košili. Jedině touto obzvlášťností upkojoval svou nedívku ke všem a neustálou svou básei. Jsa přiněm novocatou v cizím domě, bál se, aby nevykázal i mu nočelnou někde v osamělém pokoji, kamž letech mohli by dostatí z dědič; hledal očima ráděnou sonuru a vybral si konečně Deforžu. Jeho zevníček, projevující silu a jesté vše chrbrost, kterou dal na jeho při setkání s medvědem, na níž obyčej Anton Pařutti byl nemohl si vzpmomenout bez otče, rozholil jeho volbu. Když vstal od stolu, Anton Pařutti začal se otáct kolem mladého Francouze, pohekávaly a pokaždávaly, a poslece obrátil se k němu s výjednacími.

Muži kml... Nebylo by možno mous, abych přenocoval ve vašem pokoji....“

„Co, pravil dozorec, „ta si hvízda?“

„Jaké neštěstí,“ namítl zlostná manželka, „což pak neznáz příště?“

„Jaké příště? Že hvízdu penze?“

„Pořád ho pryč, Sidoriči. Že máš chut ho zdržovat. Dej mu kočku.“

„Must počkat, Pachomovno: v

konkrétně všechnu tři trojky,

čtvrtá odpovídá. Na to pamatuji, přejdu do jednoho pokoji; nechci svým krkem odpovídat za Francouze. Slyš, tak jest! už jedou! Ehehe, ujak svížnū, snad s mím gene ráli?“

Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en conséquence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en conséquence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Co désire monsieur?...“ tázal se Deforž uctivě se mu ukláňaje.

„Koleska zastavila se u přechodit. Slnka seskouši s kožítkou, otevřela dvířka, a v okamžiku mladý člověk ve vojenském pláště a v bílé furze... vše včetně dozorce, a hned za větší Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“

„Eh, neštěstí! tv, musje, rusky ſi ſi ještě nenačíl. Že ve, muu, ſe vu kušč....“

„Monsieur, très volontiers,“ odvětil Deforž, uvevnile doner les orders en consequence....“